

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς βίδας, ἥτοι τοῦ κοχλίου. Συνών. *ξεβιδώμα*.

ἀποβιδώνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βιδώνω*.

1) Ἀφαιρῶ τὴν βίδαν, τὸν κοχλίαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): *Ἐπεβίδωσεν τὰ βίδας Τραπ.* Συνών. *ξεβιδώνω*.

2) Τελείως βιδώνω τι σύνηθ.

***ἀποβιδώτος** ἐπίθ. *ποβιδώτος* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *βιδώτος* < *βιδώνω*. Περὶ τῆς στερετ. σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερετ. 2 α.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ βίδα ἔχει χαλαρωθῆ: Φρ. *Ἐδεῖ μὲν βίδαν ποβιδώτην* (εἶναι ὀλίγον τρελλός. Συνών. φρ. τοῦ *στριψεῖ ἡ βίδα*).

***ἀποβίλλι** τό, *ποβίλ-λιν* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *βίλλι*, παρ' ὃ καὶ *βίλ-λιν*.

Ἡ ἀκροποσθία: *Ἐπρήστηθεν τὸ ποβίλ-λιν τοῦ βουδ-κιοῦ μας*.

ἀποβιτσίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βιτσίζω*.

Κινῶν τὴν οὐρὰν κτυπῶ δι' αὐτῆς τὸν πλησίον ἀκολουθοῦντα ὁδηγόν, ἐπὶ βοῶν καὶ φορτηγῶν ζώων: *Ἐποβίτοις δὲ τὸ μουλάρει καὶ τοῦ βάρηκε 'ς τὰ μάθια*.

ἀποβζώνω Κύνθ. ἀποβζώνω Κάλυμν. *ποβζώνω* Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. **αβζώνω*, δι' ὃ πβ. *αβζος*.

Παύω νὰ γεννῶ ἐνθ' ἄν.: *Ἄμα θὰ ποβζώσω πλεό, 'ὰ 'ρτῶ νὰ κάτσω ἀντάμα σου Κάλυμν*.

ἀποβλακώνω σύνηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *βλακᾶς*.

Καθιστῶ τινα βλακᾶ: *Τὸν ἀποβλάκωσε ἡ φτώχεια - ἡ ἀνέχεια. Ὁ δεῖνα ἀποβλακώθηκε ὁλότελα ἀπὸ τοῖς καταχρήσεσι. Κάθεται σὰν ἀποβλακωμένος καὶ μὲ κοιτάζει σύνηθ. || Ποίημ.*

Μὰ σὺ 'ς τὸ νοῦ σου τό 'βαλες, γυναῖκα μου, νὰ μὲ ἀποβλακώσης σώνει καὶ καλά

Γ' Σουρῇ Ἀπαντ. 1, 38

ἀποβλαστημοθεάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *βλαστημο-θεάζω* < *βλα'στημοθεῖ*.

Παύω νὰ βλασφημῶ τὸν Θεόν: *Ἐποβλαστημοθέασες πρὸς ἡ νὰ τὰ ξανακάμης θές πάλι;*

ἀποβλέπω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπουβλέπου Σαμοθρ.

ἀπουγλέπου Στερελλ. (Εὐρυταν.) *πουλέπου* Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀόρ. ἀπόειδα κοιν. ἀπόδα Κρήτ. Κύπρ. Σκῦρ. Σῦρ. Χίος ἀπούειδα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποῦδα Κυδων. ἐπόδα Α.Κρήτ. Χίος ἀπειδα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποβλέπω.

1) Βλέπω τι ἐν ὅλῃ του τῇ ἐκτάσει, μέχρι τέλους κοιν.: *Ἐπόδα τα 'γὼ τὰ καλά 'ς τὴ ζωὴ μου* (δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἴδω πλέον ἄλλο τι καλόν, διότι ὅ,τι εἶχον νὰ ἴδω τὸ εἶδον) Κρήτ. || Φρ. *Εἶδα καὶ ἀπόειδα* (εἶδα καλὰ ἐνν. κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, ἐπομένης συνήθως προτ. ἀρνητικῆς, οἶον: *εἶδα καὶ ἀπόειδα πῶς δὲ γίνεται τίποτε - πῶς δὲν κερδίζω τίποτε - ποῦ δὲ μποροῦσα νὰ κάμω ἄλλῳ κτλ.) κοιν. Εἶδα καὶ ἀπόειδα τί ἄνθρωπος εἶσαι Πελοπν. (Μάν.) Γλέπ'νι καὶ ἀπουγλέπ'νι π' δὲν κτλ. Εὐρυταν. Εἶδα καὶ ἀπόειδα (προσεπάθησα πολὺ, οἶον: *εἶδα καὶ ἀπόειδα νὰ τὸν πάρω μαζί μου*) κοιν. *Εἶδα καὶ ἀπούειδα* (προσπαθήσας πολὺ καὶ μὴ κατορ-*

θώσας τίποτε ἀτηλπίσθην. Συνών. φρ. *εἶδα κα' ἔπαθα*) Εὐρυταν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 4993 (ἐκδ. JSchmitt) «ὡς ἀποῖδοῦμε τὸν καιρὸν νὰ ἴδωμεν τὸν λαόν μας | τὸ ποῖ' μᾶς ἐνεμείνασιν ἐκ τὸν λαόν μας ὅλον».

β) Βλέπω τὸ ἀποτέλεσμα Σαμοθρ.: *Νὰ δαγαδίσουν' θέλ' ν' ἀπουδισῶμι* (θὰ περιμένωμεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἀποτέλεσμα). 2) Παύω νὰ βλέπω, παραμελῶ τι Πελοπν. (Οἶν.): *Σώπα μωρή, μὴ κάνης ἔτσι, θὰ σὲ ἀποιδῇ καὶ ὁ Θεός.*

β) Δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τινα ἢ τὸν κοιτάζω περιφρονητικῶς Εὐβ. (Στρόπον.): *Τί σὺν κάθ' τ' ἀρφανὸ καὶ τοῦ 'πουλέπεις; Πᾶρι καὶ τοῦ πουμί σου νὰ μὴ σὶ 'πουλέπουνι πῶς τρώς ἀπ' τοῦ δικό τους.*

3) Ἐνῶ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω τι τὸ παρατηρῶ κρυφίως Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Νὰ 'χα κάνει ν' ἀποβλέψῃ σὲ δυὸ τρία σπύθια πῶς ἰδέα, 'θελε νὰ τό 'βρω τὸ δαχτυλίδι μου.*

4) Δὲν βλέπω τι καλῶς, κάμνω λάθος, παραβλέπω Πόντ. (Κοτύωρ.): *Ἀπειδα, μὴ κρούς με (κρούς = κτυπᾷς).*

***ἀποβλογίδια** τά, ἀποβλοῖδια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 168 κέξ. καὶ Β' Φάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Τὸ τέλος τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

ἀποβλογῶ Ἄνδρ. Κρήτ. ἀπουβλογῶ Λέσβ. *ποβλογῶ* Ρόδ. ἀποβλοῖζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βλογῶ*.

Περατῶ τὴν εὐλογίαν, τὴν τελετὴν τοῦ γάμου Ρόδ. Λέσβ.: *Ἄσμ.*

Ἄν εἴν' καλὸς ὁ μαῦρος σου, φτάν-νεις τους 'ς τὰ στεφάνια, ἂν δένον κ' εἶναι ἀπαλός, φτάν-νεις σὰν ποβλοήσουν (δένον = δὲ) Ρόδ.

Τώρα π' ἀπουβλογήσαμι τὸ 'γὼ καμάρουσά του,

τ' ἀδρόγγυνον ποῦ κάναμι δὲν εἶνι παρακάτου

Λέσβ. Καὶ μετ' ἀντικ. περατῶ τὴν γαμήλιον τελετὴν τινος ἐνθ' ἄν.: *Ἀπουβλογήσαμι τ' ἀδρόγγυνον Λέσβ.*

ἀποβοή ἡ, ἀμάρτ. ἀπουβουή Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *βοή*.

1) Ἡ μακρόθεν ἐρχομένη βοή: *Κᾶποια ἀπουβουή μοῦ 'ρθι 'ς τ' ἀφτιά μ'.* 2) Ἡ βοή τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις μετὰ τὴν λήψιν μεγάλης δόσεως κινήνης ἢ μετὰ βαρεῖαν ἀσθένειαν.

ἀποβοήθεια ἡ, ἀμάρτ. ἀπουβόηθεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποβοήθειο τό, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 94 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπουβουήθειον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπουβόηθειον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *βοήθεια*, παρ' ὃ καὶ *βοήθειο*.

Βοήθεια, συνδρομὴ ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀποβοήθειο, ἀλλῶς θὰ πῆγαιναν χαμένοι οἱ ἄνθρωποι Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. Ἄμα μιγαλώσ' τοῦ κοιν' τ'σάξ' σ' θὰ τό 'ης ἀπουβόηθειον Αἰτωλ. Ἐχου ἀπουβόηθεια καὶ ἀπ' τὰ κοιν' τ'σ' γ'τουνεῖς αὐτόθι.*

ἀποβοηθῶ ἀμάρτ. ἀπουβοηθάω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βοηθῶ*.

Προσεπικουρῶ, βοηθῶ: *Τὸν ἀπουβόηθαγα καὶ τὰ πιδιά τ', ἀλλὰ τί νὰ σ' κάμ' γέροντας ἄνθρουπους τώρα!*

ἀπόβολα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Τριφυλ. κ. ἄ.) ἀπόβολο Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀπόβολος*.

1) Καθ' ὅλοκληρίαν, τελείως Πελοπν. (Βούρβουρ. Τριφυλ. κ. ἄ.): *Ὁ δεῖνα ἐχάθηκε ἀπόβολα! Τριφυλ. Ἐγκρεμίστη*